REGIOPLAN
PARTNER VOOR MAATSCHAPPELIJKE IMPACT

nscr
Nederlands Studiecentrum
Criminaliteit en Rechtshandhaving

Samenvatting

Evaluatie pilot nieuwe werkwijze hulpverlening aan slachtoffers van seksueel geweld

Evaluatie pilot nieuwe werkwijze hulpverlening aan slachtoffers bij seksueel geweld

SAMENVATTING

Auteurs
Lena Wever
Coco Bastiaansen
Valérie Pijlman
Chantal van den Berg

Amsterdam, 1 juli 2026
Referentienummer: 25081

© 2026 Regioplan en het Nederlands Studiecentrum voor Criminaliteit en Rechtshandhaving, in opdracht van het Wetenschappelijk Onderzoek en Datacentrum.

Het gebruik van cijfers en/of teksten als toelichting of ondersteuning in artikelen, scripties en boeken is toegestaan mits de bron duidelijk wordt vermeld. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Regioplan. Regioplan aanvaardt geen aansprakelijkheid voor drukfouten en/of andere onvolkomenheden.

Samenvatting
Evaluatie pilot nieuwe werkwijze hulpverlening bij seksueel geweld

In opdracht van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Datacentrum (WODC) heeft Regioplan in samenwerking met het Nederlands Studiecentrum voor Criminaliteit en Rechtshandhaving (NSCR) een evaluatie uitgevoerd van de praktijktest van een nieuwe werkwijze in het hulplandschap rondom seksueel geweld. Deze evaluatie onderzoekt de ervaren meerwaarde van de nieuwe werkwijze in de ondersteuning aan slachtoffers van seksueel geweld vanuit het perspectief van uitvoerende professionals en vanuit het perspectief van slachtoffers en naasten.

In deze samenvatting schetsen we eerst de achtergrond van de nieuwe werkwijze en de aanpak van het onderzoek. Vervolgens beschrijven we de belangrijkste bevindingen van het onderzoek. Tot slot presenteren we aanbevelingen ten aanzien van de randvoorwaarden voor bredere implementatie van de werkwijze.

1. Achtergrond: nieuwe werkwijze hulpverlening bij seksueel geweld

Om het hulplandschap voor slachtoffers van seksueel geweld effectiever en efficiënter te organiseren hebben zes organisaties - het Centrum Seksueel Geweld, Veilig Thuis, Slachtofferhulp Nederland, Perspectief Herstelbemiddeling, het Openbaar Ministerie en de politie – gezamenlijk een nieuwe werkwijze ontwikkeld. Deze nieuwe werkwijze moet bijdragen aan een meer uniforme, samenhangende en laagdrempelige aanpak voor de ondersteuning van slachtoffers van seksueel geweld.

De werkwijze richt zich op drie samenhangende kernelementen:

Praktijktest van de nieuwe werkwijze

De nieuwe werkwijze is in de vorm van een praktijktest (pilot) toegepast in de regio's Den Haag en Oost-Brabant, in de periode van september 2025 tot en met februari 2026. In deze pilot werkten professionals van de betrokken organisaties samen volgens de nieuwe werkwijze. De praktijktest had als doel om te onderzoeken of de werkwijze uitvoerbaar is in de praktijk en in hoeverre deze bijdraagt aan de beoogde verbeteringen in samenwerking en ondersteuning van slachtoffers. Hiervoor zijn twee onderzoeken uitgevoerd: een uitvoerbaarheidstoets (uitgevoerd door PricewaterhouseCoopers (PwC)) en een evaluatie van het beoogde effect van de nieuwe werkwijze.

2. Onderzoeksaanpak: evaluatie van de nieuwe werkwijze

Het doel van deze evaluatie is om inzicht te krijgen in de ervaren meerwaarde van de nieuwe werkwijze voor professionals en voor slachtoffers. Centraal staat de vraag in hoeverre de nieuwe werkwijze bijdraagt aan betere samenwerking, meer integrale hulpverlening en een verbeterde ervaring van slachtoffers.

Aanpak van het onderzoek

Volgens de methode *Realistisch Evalueren* is de wisselwerking onderzocht tussen de beoogde werkwijze, de werkzame mechanismen van deze werkwijze en de context waarbinnen de werkwijze is uitgevoerd. Hiervoor is eerst de veronderstelde werking van de nieuwe werkwijze gereconstrueerd in een zogeheten *Theory of Change* (ToC). De Theory of Change geeft inzicht in de aannames over hoe de werkwijze tot resultaten en effecten zou moeten leiden. Vervolgens is de bedoelde opzet van de werkwijze getoetst aan de hand van wetenschappelijke literatuur en vervolgens kritisch beschouwd.

Vervolgens zijn de ervaringen van uitvoerende professionals en slachtoffers met de nieuwe werkwijze onderzocht. Tijdens het onderzoek bleek echter dat het nog te vroeg was om uitspraken te doen over daadwerkelijke resultaten en effecten van de nieuwe werkwijze. Dit komt doordat professionals nog bezig waren zich de nieuwe werkwijze eigen te maken en daar bovendien een eigen invulling aan gaven. Wel biedt dit onderzoek inzicht in de eerste ervaringen met de

nieuwe werkwijze en in de aspecten waarmee rekening dient te worden gehouden bij het verder ontwikkelen van de werkwijze.

Er zijn verschillende bronnen gebruikt om het perspectief van professionals en slachtoffers op te halen:

- Perspectief van professionals: observaties van multidisciplinaire triage overleggen (5x), individuele interviews met betrokken uitvoerende professionals van alle deelnemende organisaties (22x), focusgroepen met uitvoerende professionals om de inzichten uit de individuele interviews te valideren en verdiepen (2x) en duidingssessies met de operationele groep die de werkwijze heeft ontwikkeld.
- Perspectief van slachtoffers: acht interviews (vier slachtoffers en vier naasten) en analyse van registratiedata van de pilotcasussen.

Verloop van het onderzoek

Tijdens de praktijktest bleek dat de werkwijze zich nog in een vroeg stadium van implementatie bevond, waardoor het nog te vroeg was om uitspraken te doen over daadwerkelijke resultaten en effecten. Het onderzoek heeft daarmee meer het karakter van een plan- en procesevaluatie gekregen.

Ook de aanpak voor interviews met slachtoffers is gedurende het onderzoek gewijzigd. Tijdens het onderzoek bleek dat niet altijd duidelijk was slachtoffers daadwerkelijk binnen de nieuwe werkwijze werden geholpen en was het maken van afspraken met de betrokken organisaties over respondentenwerving ingewikkeld. Daarom is uiteindelijk een klein aantal slachtoffers en naasten gesproken (vier slachtoffers en vier naasten) en bieden de bevindingen vooral een verkennende bron voor het beantwoorden van de onderzoeksvragen.

Opbrengst van het onderzoek

De resultaten van het onderzoek geven inzicht in de eerste ervaringen met de werkwijze. De uitkomsten zijn vooral verkennend van aard en richten zij zich minder op aantoonbare effecten en meer op randvoorwaarden en werkzame elementen voor verdere implementatie.

Samenvattend kan worden gesteld dat de nieuwe werkwijze duidelijke aanknopingspunten biedt voor verbetering van samenwerking en afstemming in het hulplandschap rondom seksueel geweld. Tegelijkertijd laat de evaluatie zien dat verdere uitwerking, borging en toepassing in de praktijk nodig zijn voordat de beoogde effecten voor slachtoffers en professionals overtuigend kunnen worden vastgesteld.

3. De beoogde werking van de nieuwe werkwijze

Als eerste stap van dit onderzoek is de veronderstelde werking van de nieuwe werkwijze gereconstrueerd en getoetst aan wetenschappelijke literatuur. Hieruit blijkt dat de nieuwe werkwijze aansluit bij bestaande kennis over slachtoffergericht werken en multidisciplinaire samenwerking. De combinatie van een uniform eerste contact, multidisciplinaire triage en casusregie biedt duidelijke potentie om de ondersteuning aan slachtoffers te verbeteren en de samenwerking tussen organisaties te versterken. Tegelijkertijd laat een kritische reflectie vanuit wetenschappelijke literatuur ook zien dat het succes van de werkwijze sterk afhankelijk is van de wijze van implementatie en de context waarin deze wordt toegepast.

Reconstructie van de Theory of Change

De Theory of Change beschrijft op welke wijze de werkwijze beoogt haar doelen te realiseren.

Beoogde werking van de nieuwe werkwijze

De nieuwe werkwijze bestaat uit drie samenhangende elementen die gezamenlijk gericht zijn op het verbeteren van de ondersteuning aan slachtoffers van seksueel geweld, het versterken van de samenwerking tussen organisaties en het verminderen van versnippering in het hulplandschap.

- Eerste contactmoment (frontoffice). Door gebruik van een gespreksgids en een invulformulier wordt het eerste contact meer gestructureerd, uniform en trauma-sensitief ingericht. Dit moet bijdragen aan consistente informatievoorziening en een betere inventarisatie van de behoeften van het slachtoffer.
- Multidisciplinaire triage (MDT-overleg). In een structureel overleg bespreken professionals casussen gezamenlijk, op basis van vier perspectieven (veiligheid, strafrecht, hulp en herstel). Dit moet leiden tot een integraal besluit over de eerste richting van de inzet van ondersteuning.
- Casusregie (regiehouder). Eén professional wordt verantwoordelijk voor coördinatie, afstemming en contact met het slachtoffer. Dit moet zorgen voor overzicht, continuïteit en minder versnippering in het hulptraject.

Uiteindelijk moeten deze resultaten bijdragen aan meer vertrouwen in de hulpverlening, betere toegang tot ondersteuning en een effectievere samenwerking binnen de keten.

4. Belangrijkste bevindingen

De nieuwe werkwijze vormt een potentieel effectief en inhoudelijk onderbouwd kader voor verbeterde slachtofferondersteuning en samenwerking tussen professionals. In de pilot is deze potentie beperkt tot uiting gekomen. Dit kwam door onduidelijkheid over nieuwe rollen en wat er in de praktijk precies moet veranderen, de beperkte aanwezigheid van randvoorwaarden zoals tijd en ruimte voor professionals om zich de werkwijze eigen te maken en door ruis tussen deelnemende organisaties over verschillen in organisatiebelangen en eigen werkwijzen. De bevindingen uit de evaluatie sluiten aan bij de kritische reflectie op de nieuwe werkwijze op basis van wetenschappelijke literatuur.

1. Sterke basis maar beperkte doorwerking in de praktijk

De nieuwe werkwijze sluit aan bij wetenschappelijke kennis over effectieve samenwerking en slachtofferondersteuning:

- Traumasensitief werken en een zorgvuldig eerste contact zijn essentieel voor het gevoel van veiligheid, erkenning en vertrouwen bij slachtoffers (Hopper et al., 2010; Corvers et al., 2022; De Wildt et al., 2023).
- Heldere en uniforme informatievoorziening vermindert onzekerheid en vergroot het gevoel van controle (De Wildt et al., 2023; Corvers et al., 2022).

- Multidisciplinaire samenwerking draagt bij aan gedeeld begrip en een integrale aanpak van complexe problematiek (Corvers et al., 2022; UNICEF, 2025; Hopper et al., 2010).
- Regievoering voorkomt versnippering, bevordert continuïteit en ontlast slachtoffers in het navigeren van het hulpsysteem (Hopper et al., 2010; Van Ansem et al., 2022, Berring et al., 2024).

Tegelijkertijd blijkt uit deze evaluatie dat de vertaalslag naar het dagelijkse handelen van professionals nog beperkt tot uiting komt. Veel professionals ervaren de werkwijze niet als fundamenteel anders dan hun bestaande werkwijze, wat erop wijst dat de beoogde veranderingen in rollen, prioriteiten en gedrag nog niet helder genoeg zijn gemaakt.

2. Implementatie van de werkwijze vraagt om randvoorwaarden

De invoering van de werkwijze is sterk afhankelijk van de aanwezigheid van randvoorwaarden. Belangrijke randvoorwaarden volgens wetenschappelijke literatuur zijn:

- Voldoende mandaat en bestuurlijke ondersteuning, waaronder inrichting van duidelijke procesregie (Erisman et al., 2021; Greeson, 2015)
- Beschikbare capaciteit, met name voor de invulling van casusregie (Corvers et al., 2022).
- Een heldere en eenduidige invulling van rollen en verantwoordelijkheden (Het CCV et al., 2023; UNICEF, 2025)
- De kwaliteit van samenwerking, inclusief wederzijds vertrouwen en een gedeeld perspectief (UNICEF, 2025; Greeson, 2015).
- De bereidheid van organisaties om bestaande werkwijzen te herzien (Greeson, 2015, Berring et al., 2024)
- Structurele aandacht voor training, kennisontwikkeling en kwaliteitsborging (Greeson, 2015; UNICEF, 2025).
- Stabiele financiering (Corvers et al., 2022; UNICEF, 2025).

Factoren zoals een gedeeld doel, voldoende tijd, training en structurele ondersteuning van professionals zijn essentieel maar krijgen in het handboek van de nieuwe werkwijze weinig aandacht en zijn in de pilot beperkt geborgd.

In de opzet van de nieuwe werkwijze lijkt te zijn uitgegaan van een vanzelfsprekende veranderbereidheid van professionals en managers. In de praktijk blijkt echter dat professionals zonder voldoende richting, tijd en ondersteuning terugvallen op bestaande routines of de werkwijze naar eigen inzicht invullen. Het zich eigen maken van de nieuwe werkwijze krijgt door hoge werkdruk of weinig motivatie voor gedragsverandering minder prioriteit. Dit leidt tot een situatie waarin de werkwijze formeel wordt gevolgd maar beperkt leidt tot anders denken en doen van professionals. Dat sluit aan bij de theory van street-level bureaucracy: wanneer het achterliggende doel onvoldoende duidelijk is en ruimte bestaat voor interpretatie, maken professionals gebruik van hun discretionaire ruimte en vallen ze terug op bestaande routines, professionele normen en organisatieculturen om hun handelen vorm te geven (Lipsky, 2010).

3. Positief effect op relationele samenwerking tussen professionals, maar ook zicht op spanningen tussen organisaties

Een belangrijke en breed gedragen opbrengst van de pilot is de versterking van relaties tussen uitvoerende professionals van verschillende organisaties. Structurele contactmomenten, zoals het MDT-overleg en de gezamenlijke inwerkperiode, zorgen voor meer onderling vertrouwen, betere bereikbaarheid en kortere lijnen en meer begrip voor elkaars rollen en werkwijzen. Deze relationele versterking is voor professionals een essentiële randvoorwaarde voor effectieve samenwerking. Tegelijkertijd legt de pilot juist spanningen op organisatieniveau bloot. Verschillen in werkwijzen, visies en belangen worden door de samenwerking zichtbaarder, wat voor sommige professionals leidt tot onduidelijkheid of frictie over de nieuwe werkwijze.

Ook uit wetenschappelijke literatuur blijkt dat effectieve samenwerking niet vanzelfsprekend ontstaat uit een vaste structuur en afspraken, zoals is voorzien in de nieuwe werkwijze (Greeson, 2015; Berring et al., 2024). In de nieuwe werkwijze wordt samenwerking soms als gegeven verondersteld. Effectieve samenwerking vereist een aanhoudende investering in een gedeeld gevoel van verantwoordelijkheid en inzicht in elkaars rollen. Het vraagt om tijd, afstemming en het vermogen om verschillen in perspectief en werkwijze tussen organisaties te overbruggen. Daarom is het essentieel om periodiek te evalueren en te reflecteren om de samenwerking te versterken, juist in een praktijk waarin professionals onder druk staan door beperkte tijd en organisatorische randvoorwaarden (Greeson, 2015).

4. Meerwaarde van structurele triage maar beperkte impact op de integrale aanpak van casussen

Het MDT-overleg draagt volgens professionals bij aan een bredere blik en helpt om blinde vlekken te voorkomen. Vooral bij casussen van de politie zien professionals meerwaarde in vroegtijdige multidisciplinaire afstemming. Tegelijkertijd ervaren professionals tijdens de pilot onduidelijkheid over het type casussen dat besproken moet worden en het doel van het overleg (triage vs. verdieping). De focus ligt in de nieuwe werkwijze op het bepalen van een eerstvolgende stap

in de hulpverlening. Hierdoor missen professionals een gezamenlijke probleemanalyse en een integraal plan van aanpak voor de ondersteuning.

5. Regierol cruciaal binnen nieuwe werkwijze maar wordt niet eenduidig uitgevoerd

De rol van regiehouder is een kernonderdeel van de nieuwe werkwijze, maar komt in de praktijk niet eenduidig tot zijn recht. Er bestaat onduidelijkheid over de taken en verwachtingen die bij deze rol horen, met name over hoe de taken zich verhouden tot bestaande werkwijzen en wat de rol concreet moet opleveren in het doorlopende contact met slachtoffers. Als gevolg van deze onduidelijkheid geven professionals op verschillende manieren invulling aan de rol van regiehouder. Dat leidt tot ruis tussen professionals over het voeren van regie op casusniveau en tot ruis op organisatieniveau over verschillen in visie, werkwijzen en belangen.

Hoewel de regiehouder juist bedoeld is om sturing te geven aan samenhang en samenwerking rondom een casus, komt deze functie in de praktijk onvoldoende tot uiting en blijft de impact voor slachtoffers beperkt. Tegelijkertijd bevestigen zowel professionals als slachtoffers wel het belang van één duidelijk aanspreekpunt. Dit benadrukt de potentie van de regierol maar maakt ook duidelijk dat deze eenduidiger moet worden uitgewerkt en beter geborgd binnen en tussen organisaties.

6. Wisselende ervaringen van slachtoffers en naasten

De nieuwe werkwijze gaat sterk uit van uniformering van werkprocessen, terwijl de behoeften van slachtoffers sterk uiteenlopen en worden beïnvloed door factoren zoals achtergrond, gender, persoonlijke situatie en fase in het herstelproces. Dit vraagt om ruimte voor maatwerk binnen de gestandaardiseerde aanpak (Hopper et al., 2010; De Wildt et al., 2023).

De ervaringen van slachtoffers en naasten geven een gemengd beeld. Positieve ervaringen hangen samen met snelle en toegankelijke hulp, duidelijke communicatie, korte lijnen tussen organisaties en een actieve en betrokken regiehouder. Negatieve ervaringen ontstaan wanneer informatievoorziening onduidelijk of onvolledig is, terugkoppeling ontbreekt, de regiehouder weinig zichtbaar of ondersteunend is en wanneer het traject onvoldoende aansluit bij de behoeften van het slachtoffer. Met name de mate waarin slachtoffers zich geïnformeerd, betrokken en ondersteund voelen, blijkt bepalend voor hun ervaring van regie, veiligheid en vertrouwen.

Voor slachtoffers en naasten kan de werkwijze in potentie bijdragen aan minder herhaling van het verhaal, meer overzicht in het hulptraject en grotere ervaren regie. Deze effecten treden alleen op wanneer er sprake is van duidelijke informatieoverdracht en een duidelijke invulling van de regierol. Anders kan juist het tegenovergestelde optreden: meer stress, onduidelijkheid en ervaren fragmentatie over de hulpverlening.

6. Aanbevelingen: benodigde randvoorwaarden voor bredere implementatie

De pilot laat zien dat de nieuwe werkwijze niet zonder meer generaliseerbaar is doordat deze in de praktijk door professionals verschillend wordt geïnterpreteerd en toegepast. Tegelijkertijd bieden de resultaten duidelijke handvatten voor bredere implementatie. Succesvolle implementatie vraagt om meer dan het invoeren van een nieuwe werkwijze. Het vereist een samenhangende aanpak waarin bestuurlijk commitment, duidelijke werkwijze, praktische voorwaarden voor de uitvoerbaarheid en ondersteuning van professionals samenkomen. Onder deze randvoorwaarden kan de werkwijze uitgroeien tot een aanpak die bijdraagt aan effectieve en integrale ondersteuning van slachtoffers van seksueel geweld.

1. Bestuurlijk commitment

Zorg voor stevig bestuurlijk commitment en gezamenlijke ambitie

Bredere implementatie vraagt om actief eigenaarschap van bestuurders en management. Anders blijft de uitvoering afhankelijk van de individuele inzet van professionals, ontstaat geen duurzame verandering en wordt beperkt gestuurd op een verbeterde ervaring van slachtoffers. Actief eigenaarschap betekent:

- het expliciet maken van een gedeelde inhoudelijke ambitie en gezamenlijke doelen;
- het creëren van tijd, ruimte en mandaat voor professionals;
- structurele borging van de werkwijze binnen organisaties;
- duidelijke keuzes over de positionering van de werkwijze binnen de bestaande samenwerking.

2. Duidelijke werkwijze

Maak de werkwijze concreet, eenduidig en overdraagbaar

Een succesvolle implementatie vereist een helder uitgewerkte werkwijze, zodat alle betrokkenen hetzelfde beeld hebben van het doel van de nieuwe werkwijze en van rollen en verantwoordelijkheden. Dit voorkomt interpretatieverschillen en vergroot de consistentie in de uitvoering. Belangrijke aandachtspunten voor de concretisering van de werkwijze zijn:

- duidelijke invulling van de regierol (taken, verwachtingen, duur en afronding);
- heldere positionering van het MDT-overleg en een aanvullend inhoudelijk multidisciplinair overleg (triage versus inhoudelijke verdieping);
- concrete werkafspraken voor de uitvoering, zoals informatie-uitwisseling, besluitvorming en opvolging;
- duidelijke (en gedeelde) afspraken over het inbrengen van casussen.

3. Praktische voorwaarden voor uitvoeren werkwijze

Investeer in gedragsverandering

De omslag naar een nieuwe werkwijze vraagt om structurele gedragsverandering en ontstaat niet vanzelf. Zonder deze ruimte blijven professionals terugvallen op bestaande routines en blijft de impact op het denken en doen van professionals beperkt, evenals de impact op slachtoffers. Daarom is het nodig rekening te houden met de volgende randvoorwaarden:

- voldoende tijd en capaciteit voor overleg en samenwerking;
- motivatie, sturing en ruimte om te oefenen, reflecteren en leren;
- expliciete aandacht voor wat er concreet anders moet in het dagelijks handelen van professionals.

Sluit aan bij de regionale context, bestaande samenwerkingsstructuren en behoeften uit de praktijk

Stuur op gezamenlijke kwaliteitsuitgangspunten en beoogde resultaten maar houdt ruimte voor regionale invulling van de werkwijze. Hiervoor kan worden aangesloten bij bestaande samenwerkingsverbanden en regionale behoeften zonder het gezamenlijke doel uit het oog te verliezen.

Besteed aandacht aan structurele knelpunten in het hulpverleningslandschap

De werkwijze raakt bredere vraagstukken in het hulpverleningslandschap, zoals verschillen in organisatiebelangen en werkwijzen, beperkte capaciteit en financiering en onduidelijkheid in ketenregie. Het is nodig om expliciet aandacht te besteden aan deze knelpunten en gezamenlijk afspraken te maken over verantwoordelijkheden. Dit versterkt de samenhang in de ondersteuning en voorkomt ruis in de uitvoering.

Voor slachtoffers is met name een goed ingevulde regierol cruciaal voor ervaren duidelijkheid, veiligheid en regie. Dit vraagt om duidelijke communicatie over rollen, verwachtingen en het traject, om een herkenbaar en toegankelijk aanspreekpunt (regiehouder) en om actieve afstemming met slachtoffers over behoeften en vervolgstappen.

4. Ondersteuning van professionals bij de uitvoering

Ondersteun professionals structureel bij het anders uitvoeren van hun werk

Effectieve implementatie vraagt om doorlopende ondersteuning van professionals. Dit draagt bij aan een gedeeld begrip en meer eigenaarschap bij professionals om de werkwijze uit te voeren zoals beoogd.
Voorbeelden van ondersteuning zijn:

- aandacht voor waar het op dit moment goed of minder goed gaat binnen de regio;
- praktijkgerichte training waarin professionals oefenen met nieuwe kennis, vaardigheden en rollen.
- daarbij aandacht voor achterliggende doelen van de werkwijze en de multidisciplinaire samenwerking;
- verdieping van het leerproces door intervisie en casusreflectie.

Organiseer monitoring en evaluatie van de nieuwe werkwijze vanuit een lerend perspectief

Implementatie is een dynamisch proces. Het verdient daarom aanbeveling om monitoring en evaluatie van de nieuwe werkwijze in te richten vanuit een lerend perspectief en professionals en management actief te betrekken bij doorontwikkeling. Tot slot vraagt een succesvol leerproces niet alleen te sturen op processtappen maar ook op de samenwerking en de effecten voor professionals en slachtoffers.

Regioplan
Transformatorweg 38
1014 AK Amsterdam
T +31(0)20 531 53 15
www.regioplan.nl

REGIOPLAN
PARTNER VOOR MAATSCHAPPELIJKE IMPACT